

Sensatie

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

- 1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* •
3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* •
3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* • 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* •
3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* •
3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* •
3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* •
3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* •
3 *Proeven van liefde* • 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* •
3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

- 1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

- 1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

- 1 *De verborgen erfenis* • 2 *De verdwenen spiegel* • 3 *De verloren ringen*

Gallaghers van Ardmore-trilogie

- 1 *Schittering van de zon* • 2 *Tanen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Chesapeake Bay-serie

- 1 *De ziel van de zee* • 2 *Het lied van de getijden* • 3 *De roep van de haven* •
4 *Het blauw van de baai*

Thrillers:

- De villa* • *Droomwereld* • *Het eind van de rivier* • *Nachtmuziek* • *De schuilplaats* • *Thuishaven* • *Begraaf het verleden* • *Geboorterecht* • *Het noorderlicht* • *De gloed van vuur* • *Een nieuw begin* • *Het heetst van de dag* • *Eerbetoon* • *Vastberaden* • *De zoektocht* • *Vuurdoop* • *De ooggetuige* • *Het strandhuis* • *De schilder* • *Geliefde illusie* • *Terug naar huis* • *De obsessie* • *Publiek geheim* • *Bij zonsondergang* • *Weet je nog?* • *Kijk niet terug* • *Onderstromen* • *Op de vlucht* • *Erfenis* • *Nachtwerk* • *Identiteit* • *Schimmenspel* • *Verscholen*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

- Vermoord naakt* • *Vermoorde reputaties* • *Vermoorde schoonheid* • *Vermoord in extase* • *Plechtig vermoord* • *Vermoord uit wraak* • *Vermoorde liefde* • *Vermoorde harten* • *Explosief vermoord* • *Vermoorde getuige* • *Rechtvaardig vermoord* • *Verraad* • *Verleiding* • *Hereniging* • *Waanzin* • *Vergeeten verleden* • *Berucht* • *Perfectie* • *Visioen* • *Overlever* • *Oorsprong* • *Herinnering* • *Verwachting* • *Onschuld* • *Wederhelft* • *Fluweel* • *Verlossing* • *Belofte* • *Verbonden* • *Illusie* • *Sensatie*

E-booknovelles

- Bij nacht vermoord* • *Vermoorde vaders* • *Vermoord fantoom* • *Bloedig vermoord* • *Ritueel vermoord* • *Vermoord en vermist*

Nora Roberts

Sensatie

Deel 31 in de *Eve Dallas*-serie

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-492-1086-1

ISBN 978-94-023-2904-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Indulgence in Death*

Vertaling: Willeke Lempens

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Trevillion

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2010 Nora Roberts

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Gij zult niet begeren; maar traditie
billijkt elke vorm van competitie.
Arthur Hugh Clough

De ellende van rijk zijn is
dat je moet samenleven met rijkelui.
Logan Pearsall Smith

1

De weg was levensgevaarlijk: amper breder dan een flinke straal spuug kronkelde hij als een cobra tussen gigantische struiken boordevol vreemde, op bloeddruppels lijkende bloemen door.

Ze herinnerde zichzelf eraan dat deze reis háár idee was geweest – liefde was ook al zo iets levensgevaarlijks. Maar hoe had ze kunnen weten dat rijden door het westen van Ierland betekende dat je je lijf en leden bij elke bocht op het spel zette?

Op het platteland van Ierland, dacht ze – terwijl ze haar adem inhield tijdens de zoveelste bocht van deze Dodenrit – vormden de dorpen slechts een minieme onderbreking van het landschap en, dat wist ze zo goed als zeker, er woonden meer koeien dan mensen. En schapen waren er zelfs nóg meer.

Waarom maakte niemand zich daar zorgen over? vroeg ze zich af. Dacht dan niemand erover na wat er zou kunnen gebeuren als hele legers van boerderijdieren zich verenigden en in opstand kwamen?

Toen de Moordweg eindelijk tussen de bloeddruppelstruiken uit kronkelde, opende zich een wereld van velden en heuvels – groen, groen, griezelig groen – onder een hemel vol hoog opgestapelde wolken, die maar niet leken te kunnen besluiten of ze wilden gaan regenen of slechts dreigend blijven hangen. En ze wist dat al die stippen op dat vele groen schapen en koeien waren.

Die waarschijnlijk op dit moment samen hun aanvalsstrategie stonden te bespreken.

Ze had ze zelfs zien rondhangen bij al die merkwaardige – en oké, ook best fascinerende – stenen ruïnes: hoog boven alles uittoerenende en half ingestorte bouwwerken die wellicht ooit een kas-

teel of fort waren geweest. En dus ook een uitstekende locatie voor legers van boerderijdieren om hun opstand te plannen.

Het was misschien allemaal wel mooi, op een schilderij-aan-de-muur-manier, maar ze vond het gewoon niet natuurlijk. Of nee, eigenlijk was het té natuurlijk, verbeterde ze zichzelf. Ja, dat was het: veel te veel natuur, te veel openheid. Zelfs de huizen die her en der verspreid in dit eindeloze landschap lagen, leken te hebben besloten zich met bloemen te tooien. Alles stond in bloei, de ene kleur naast de andere en allerlei vormen door elkaar.

Maar ze had hier zelfs kleding aan waslijnen zien hangen, als terechtgestelde gevangenen. Het was verdorie 2060: hadden deze mensen echt nog geen wasdroger?

En als we het daar dan toch over hadden – ja, laten we het daar eens over hebben – waar was al het luchtverkeer? Ze had amper een handvol luchttrams gezien. En er zweefde niet één reclame-blimp die hoog boven hun hoofd hysterisch zijn producten aanprees. Geen metro, geen *glidecarts*, geen blijmoedige toeristen als mikpunt voor straatdieven, geen ruftende maxibussen, geen vloekende Rapid Cab-chauffeurs.

Mijn god, wat miste ze New York.

Ze kon het niet eens wagen om zelf te rijden om haar gedachten te verzetten, omdat ze hier om de een of andere onverklaarbare, barbaarse reden per se aan de verkeerde kant van de weg wensten te rijden.

Waaróm?

Ze zat bij de politie en had dus gezworen om mensen te dienen en te beschermen, dus kon ze op deze dodelijke wegen moeilijk achter het stuur kruipen, om vervolgens waarschijnlijk een paar onschuldige burgers omver te rijden. En misschien ook nog een paar boerderijdieren, als ze toch bezig was.

Ze vroeg zich af of ze ooit op hun bestemming zouden aankomen en hoe groot de kans eigenlijk was dat ze die heel zouden bereiken. Misschien moest ze daar eens een kansberekening op loslaten.

De weg werd weer smaller en omsloot hen nu aan beide kanten. Inspecteur Eve Dallas, ervaren medewerker van de afdeling Moordzaken, najager van psychopaten, seriemoordenaars en moordlustige perverselingen, moest zich inhouden om het niet

geschrokken uit te gillen toen de auto aan haar kant licht de heggen raakte.

Haar echtgenoot, de man met wie ze twee jaar geleden was getrouwd – en de reden dat ze deze extra etappe van hun vakantie had voorgesteld – haalde kort zijn hand van het stuur om een klopje op haar bovenbeen te geven. ‘Rustig maar, inspecteur.’

‘Let jij nou maar op de weg! Niet naar mij kijken, maar naar voren. Ook al is het niet eens echt een weg meer, maar eerder een pad. Wat zijn dit eigenlijk voor stomme struiken en waarom staan ze daar?’

‘Dat zijn fuchsia’s. Mooi, hè?’

Ze deden haar eerder denken aan bloedspetters, mogelijk ten gevolge van een bloedblad, aangericht door een bataljon van boerderijdieren. ‘Ze zouden ze wat verder van die achterlijke weg moeten zetten.’

‘Ik kan me zo voorstellen dat die struiken er eerder stonden.’

Ierland kronkelde een stuk aantrekkelijker door Roarkes stem, dan dat dit pad over het platteland kronkelde, vond ze.

Ze wierp een voorzichtige blik op hem. Hij zag er gelukkig uit, besepte ze. Ontspannen, vrolijk en op zijn gemak, in een dun leren jack en een t-shirt, zijn donkere haar weg gekamd uit dat waanzinnig knappe gezicht – om een moord voor te doen – en zijn ogen zo diepblauw dat ze er een steek van in haar hart kreeg.

Ze dacht terug aan een paar weken geleden, toen ze bijna samen waren gesneuveld. Hij was zwaargewond geraakt en zij had echt even gevreesd... Ze kon zich dat ademloze moment nog steeds herinneren, toen ze had gedacht hem voorgoed kwijt te zijn. Maar hier zat hij dan toch weer: levend en wel.

Dus misschien moest ze hem maar vergeven dat hij haar nu een beetje uitlechte. Misschien.

Het was trouwens haar eigen schuld. Zij was degene geweest die had voorgesteld om een deel van hun vakantie – ter ere van hun tweede huwelijksverjaardag – hier door te brengen, zodat hij de familie kon opzoeken die hij nog maar pas geleden had leren kennen. Ze was hier tenslotte al eerder geweest.

Maar ja, toen was ze met een jet-copter gekomen.

Pas toen hij eindelijk langzamer ging rijden en ze iets binnenre-

den wat met enige fantasie een stadje kon worden genoemd, kwam haar ademhaling langzaam tot rust.

‘We zijn er bijna,’ vertelde hij haar. ‘Dit is Tulla. Sineads boerderij ligt hier nog maar een paar kilometer vandaan.’

Oké, tot hiertoe hadden ze het dus gered. Ze dwong zichzelf te kalmeren en haalde een hand door haar nonchalant geknipte, bruine haar.

‘Kijk dan toch: de zon breekt zelfs door.’

Ze bestudeerde de zuinige opening in het grijs en de waterige zonnestraal die zich daardoorheen probeerde te wurmen. ‘Wauw, wat een licht. Oogverblindend gewoon.’

Hij lachte, stak een hand uit en streek het haar glad dat zij zojuist had losgewoeld. ‘We zijn uit ons element, inspecteur. Het is misschien wel goed voor ons om eens iets buiten onze comfortzone te doen.’

Ze kende haar eigen comfortzone heel goed. De dood, onderzoek, de waanzin van een stad die holde in plaats van wandelde, de geuren van een politiebureau, de kick en de druk van de leiding hebben.

Een deel daarvan was in de afgelopen jaren ook Roarkes comfortzone geworden, wist ze. Hij wisselde hem af met zijn eigen wereld, die bestond uit kopen, verkopen, bezitten en zo’n beetje alles ontwikkelen wat er in het tot nu toe bekende universum bestond.

Zijn start in het leven was al even duister en akelig geweest als die van haar. Een schoffie uit Dublin, dacht ze: dief, oplichter en overlever van een wrede, moordzuchtige vader. De moeder die hij nooit had gekend had helaas minder geluk gehad.

Vanuit die basis had hij een imperium opgebouwd – en niet altijd aan de zonzijde van de wet.

En zij, politievrouw in hart en nieren, was ondanks die schaduwkant voor hem gevallen – of misschien wel dankzij. Hij bleek echter nog veel meer kanten te hebben dan ze beiden hadden geweten. En een van die kanten bewoonde dus een boerderij even buiten het stadje Tulla, in de Ierse county Clare.

‘We hadden ook een copter vanaf het hotel kunnen nemen,’ zei ze tegen hem.

‘Ik rij graag.’

‘Ik weet dat je dat meent, vriend, dus dat geeft me wel over je te denken.’

‘Als we naar Florence gaan, pakken we wel een shuttle.’

‘Daar ga ik je aan houden.’

‘En dan dineren we bij kaarslicht in onze hotelsuite.’ Hij keek haar aan en glimlachte, weer zo ontspannen en gelukkig. ‘De beste pizza van de stad.’

‘Zo mag ik het horen.’

‘Het betekent veel voor ze dat wij op deze manier langskomen – samen, bedoel ik – en een paar dagen blijven.’

‘Ik mag ze graag,’ zei ze, over de familie van zijn moeder. ‘Sinead en de rest. En vakanties zijn sowieso fijn. Ik moet mezelf alleen nog even in de relaxstand zien te krijgen en ophouden met piekeren over wat er op dit moment op Central, het hoofdbureau, gebeurt. Wat doen de mensen hier zoal?’

‘Werken: op de boerderij, in een winkel of ze doen het huishouden en zorgen voor hun gezin. En ze gaan naar de pub voor een biertje en de gezelligheid. Eenvoudig betekent niet betekenisloos.’

Ze snoof licht. ‘Je zou hier knettergek worden.’

‘O zeker, binnen een week. Wij zijn stadsmensen, jij en ik. Maar ik kan ze wel waarderen, die mensen die zich deze manier van leven eigen maken en die de meerwaarde van de gemeenschap kennen en onderschrijven. *Comhar*,’ voegde hij eraan toe, ‘dat is het Ierse woord ervoor. Het is vooral typerend voor het westen van Ierland.’

Er waren nu vooral bossen, iets van de weg af en erg mooi – als je van dat soort zaken hield – en uitgestrekte velden, van elkaar gescheiden door lage muurtjes van stenen, waarvan ze zich kon voorstellen dat ze uit diezelfde fraaie velden waren gehaald.

Ze herkende het huis zodra Roarke de bocht had genomen. Het zag er zowel levendig als opgeruimd uit, met heel veel bloemen op wat ze hier een *dooryard* noemden, zoals Roarke haar had geleerd. Als gebouwen een aura konden uitstralen, dan was dit huis volgens haar tevreden.

Roarkes moeder was hier opgegroeid, voordat ze van huis was weggelopen, naar de lonkende lichten van Dublin. Daar was ze – jong, naïef en vol vertrouwen – gevallen voor Patrick Roarke

en had zijn kind gedragen. Waarna ze was overleden bij haar poging datzelfde kind te redden.

Nu runde haar tweelingzus hier het huishouden, terwijl ze de man met wie zij was getrouwd tevens bijstond op de boerderij waarop ze met zijn allen woonden. Kinderen, broers en zussen, ouders: de hele familie leek hier in het groen wortel te hebben geschoten.

Sinead kwam het huis uit gelopen en begon Eve meteen te vertellen hoe ze naar hen had uitgekeken. Haar koperrode haar omlijstte haar mooie gezicht, waarin een paar warme, groene ogen haar hartelijk welkom heetten.

Het was geen bloedverwantschap die deze genegenheid op haar gezicht tekende, of maakte dat ze haar armen zo breed opende. Nee, dat kwam doordat ze familie waren. Want bloedverwantschap, zo wist Eve maar al te goed, betekende lang niet altijd warmte en gastvrijheid.

Sinead sloeg haar armen stevig om Roarke heen en wiegde hem heen en weer. Wat ze daarna in het Iers tegen hem mompelde, kon Eve helaas niet verstaan. Maar de emotie kon ze wel vertalen.

Dit was liefde: puur en onvoorwaardelijk.

Toen ze zich vervolgens omdraaide werd Eve in net zo'n megaknuffel gewikkeld. Ze zette grote ogen op en verplaatste beduusd haar gewicht.

'Fáilte abhaile: welkom thuis!'

'Bedankt. Eh...'

'Kom erin, kom erin. We zitten allemaal in de keuken of achter het huis. We hebben genoeg eten om een heel leger – wat we eigenlijk ook zijn – te voeden en hadden bedacht om te gaan picknicken. Ook al omdat jullie zulk lekker weer hebben meegenomen.'

Eve wierp een blik op de hemel en bedacht dat er kennelijk allerlei soorten lekker weer bestonden, afhankelijk van de plaats op de planeet waar je je bevond.

'Ik zal een van de jongens jullie tassen laten halen en naar jullie kamer laten brengen. O, het is zo heerlijk om jullie weer te zien. Nu zijn we echt met zijn allen, nu zijn we allemaal thuis.'

Ze kregen wat te eten aangeboden, er werd geproost en iedereen kwam om hen heen staan en zitten en vuurde vragen op hen af.

Eve wist alle namen en gezichten te onthouden door zich iedereen voor te stellen als verdachten in een moordzaak – zelfs degenen die nog maar net konden lopen of zelfs nog kropen. Zoals de peuter die constant naar haar toe kwam en op haar schoot probeerde te klauteren.

‘Onze Devin is een echte charmeur,’ lachte zijn moeder, Maggie, terwijl ze hem optilde en, zoals sommige vrouwen dat kunnen, moeiteloos op haar heup zette. ‘Pa vertelde dat jullie hierna nog doorreizen naar Italië. Connor en ik hebben destijds met onze huwelijksreis stevig uitgepakt en zijn naar Venetië geweest. Dat was fantastisch.’

Het kind op haar heup brabbelde wat en begon toen op en neer te stuiteren.

‘Oké dan, mannetje, omdat het feest is. Ik ga nog een koekje voor hem halen. Wil jij er ook een?’

‘Nee, dank je.’

Even later voelde Eve iets kriebelen tussen haar schouderbladen. Toen ze zich omdraaide, stond daar een joch haar aan te staren. Ze herkende hem – met die typische, groene ogen van de familie Brody en een heel sterrenstelsel aan sproeten – van vorig jaar, toen ze met zijn allen voor Thanksgiving naar New York waren gekomen.

‘Wat mot je?’ informeerde ze luchtig.

‘Ik vroeg me af of je je *stunner* bij je hebt.’

Ze had haar schouderholster niet omgedaan, maar wel haar handwapen rond haar enkel gebonden. Oude gewoontes zijn moeilijk af te leren, dacht ze – net zoals ze dacht dat Sinead en de andere vrouwen het niet fijn zouden vinden als ze dit kind tijdens een familiepicknick haar wapen zou laten zien. ‘Hoezo? Moet er iemand worden uitgeschakeld?’

Daar moest hij om grijnzen. ‘Mijn zus, als je het niet erg vindt.’

‘Wat heeft ze gedaan dan?’

‘Ze is een stomme *git*. Da’s toch wel genoeg?’

Ze kende de betekenis van dit woord ongeveer, omdat Roarke het wel eens gebruikte als hij terugviel op zijn moedertaal. ‘In New York niet, kanjer. In die stad barst het van de gits.’

‘Ik denk dat ik ook politieagent wil worden, om slechteriken overhoop te knallen. Hoeveel heb jij er overhoop geknald?’

Bloeddorstig ettertje, dacht Eve. Ze mocht dit joch wel. 'O, niet meer dan anderen. Ze opsluiten geeft meer voldoening dan ze overhoop knallen.'

'Hoezo?'

'Dat duurt langer.'

Daar moest hij even over nadenken. 'Nou, ik zou ze eerst overhoop knallen en dan opsluiten.'

Toen ze hierom begon te lachen, grijnsde hij weer. 'Hier hebben we geen slechteriken, jammer genoeg. Misschien kom ik nog een keertje naar New York: kun je me een paar van jouw slechteriken laten zien.'

'Wie weet.'

'Dat zou cool zijn,' zei hij en toen stootte hij ervandoor.

Meteen daarna plofte er iemand naast haar neer, die haar een vers biertje in de hand duwde. Het was Seamus, zag ze, Sineads oudste zoon. Tenminste, dat wist ze bijna zeker.

'En, hoe vind je Ierland?'

'Nou, wij zijn vanuit New York in oostelijke richting gereisd...' grapt ze. 'Eh, groen,' voegde ze eraan toe, toen hij haar grinnikend een elleboogpor in de ribben gaf. 'Met heel veel schapen. En goed bier.'

'Elke schaapherder verdient 's avonds een pint. Maar eh... je hebt mijn moeder heel gelukkig gemaakt, door de tijd te nemen om hierheen te komen, om bij de familie te zijn. Ze ziet Roarke als haar eigen zoon, omdat ze zelf zo'n beetje de plaats van haar zus heeft ingenomen. Dus wat je voor haar doet, en voor hem, dat doet er echt toe.'

'Zo moeilijk is het niet om hier wat te zitten met een lekker biertje.'

Hij gaf een klopje op haar dijbeen. 'Het is anders een verrekt end reizen voor een biertje. Maar je hebt mijn zoon wel dolgelukkig gemaakt.'

'Pardon?'

'Mijn Sean: dat joch dat jou daarnet stond uit te horen.'

'O ja. Ik vind het nog steeds lastig om te onthouden wie er bij wie hoort.'

'Dat is het ook. Maar sinds we vorig jaar bij jullie zijn geweest,

heeft hij zijn droom om ruimtepiraat te worden opgegeven. Nu wil hij politieagent worden en boeven neerknallen voor de kost.'

'Daar zei hij wat over, ja.'

'Eerlijk gezegd hoopt hij hevig op een moord, terwijl jij hier nog bent. Het liefst iets gruwelijks en mysterieus.'

'Gebeurt dat hier vaak dan?'

Hij leunde achterover, nam een slok bier en dacht even na. 'De laatste moord die ik me kan herinneren, was toen de oude mevrouw O'Riley de schedel van haar man met een koekenpan insloeg, toen hij voor de zoveelste keer ladderzat thuiskwam, met het parfum van een andere vrouw op zijn kleren. Dat was beslist gruwelijk, maar totaal niet mysterieus. Dat is nu ongeveer twaalf jaar geleden.'

'Beetje saai hier dan voor een Moordzaken-agent.'

'Helaas voor Sean wel, ja. Hij volgt jouw zaken graag, zoekt er op zijn computer van alles over op. Die laatste zaak, van die hologames-moord, heeft hem eindeloze spanning en sensatie bezorgd.'

'O.' Ze wierp een blik op Roarke, die iets verderop met Sinead stond te praten. Haar arm lag om zijn middel. Eve moest opeens denken aan het lemmet dat in zijn zij was gegleden.

'We hebben er een kinderslot op gezet, zodat de sappiger details voor hem verborgen blijven.'

'Ja, da's waarschijnlijk wel beter.'

'Hoe ernstig waren de verwondingen van mijn neef eigenlijk? De media lieten daar niet veel over los – naar ik aanneem op zijn verzoek.'

Zijn warme bloed dat tussen haar trillende vingers door sijpelde...

'Ernstig genoeg.'

Seamus knikte en bestudeerde Roarke met getuitede lippen. 'Hij lijkt totaal niet op zijn vader, is het wel?'

'Niet in de eigenschappen waar het op aankomt.'

Ierse picknicks, zo ontdekte Eve, duurden uren, net als Ierse zomerdagen. En er hoorden muziek, dans en allerlei opwinding en vrolijkheid bij, tot ver nadat de sterren aan de hemel waren verschenen.

'We hebben jullie lang uit jullie slaap weten te houden.' Sinead

liep met hen mee naar boven. Ditmaal sloeg ze een arm om Eves middel.

Eve wist nooit zo goed wat ze moest doen als mensen dit deden – tenzij het in een gevecht was of wanneer Roarke het deed.

‘En dat nog wel na al dat gereis van jullie. We hebben jullie amper de tijd gegund om je spullen uit te pakken, laat staan om even bij te komen.’

‘Het was een leuk feest.’

‘Dat was het zeker. Ja, dat was het. En nu heeft mijn Seamus Roarke ook nog overgehaald om morgenvroeg samen het veld in te trekken.’ Ze gaf een kneepje in Eves middel.

Alsof dat een soort teken was, keek Eve om naar Roarke. ‘Seri-eus? Het veld in? De akkers of weilanden, bedoel je?’ vroeg ze.

‘Ja, dat wordt vast lachen. Ik heb nog nooit op een tractor gereden.’

‘Ik hoop dat je dat ook nog zegt als we je om half zes je bed uit sleuren.’

‘Hij slaapt toch amper,’ zei Eve. ‘Wat dat betreft is hij net een soort robot, een droid.’

Sinead lachte en opende de deur van hun slaapkamer. ‘Nou, ik hoop dat jullie je hier prettig voelen zolang jullie er zijn.’

Eve keek de kamer rond, met zijn schuine plafond, eenvoudig meubilair, zachte kleuren en witkanten gordijnen voor de ramen. In een brede, lage vaas op de ladekast stond een bos bloemen in allerlei vormen en kleuren.

‘Als jullie iets nodig hebben, wat het ook is: mijn slaapkamer is een eindje verderop op de gang.’

‘We redden ons wel.’ Roarke draaide zich naar haar toe en gaf haar een kus op de wang. ‘Meer dan dat.’

‘Oké, dan zie ik jullie bij het ontbijt. Slaap lekker.’ En ze glipte naar buiten en trok de deur achter zich dicht.

‘Waarom,’ vroeg Eve, ‘wil jij ineens op een tractor rijden?’

‘Geen idee, maar dat soort dingen doe je hier nu eenmaal, leek me.’ Hij begon zijn schoenen uit te trekken. ‘Maar ik klets me er wel onderuit, hoor, als je hier morgenochtend liever niet in je eentje zit.’

‘Nee hoor, geen probleem. Ik was toch al van plan om de kater van een jaarvoorraad bier weg te slapen.’

Hij glimlachte, kwam op haar af en streek met een hand over

haar haar. 'Dat waren wel erg veel mensen tegelijk voor jou, hè?'

'Ach, ze zijn gelukkig aardig. Dat wil zeggen, nadat je erachter bent waar ze het over hebben. En waar ze het heel vaak over hebben, dat ben jij.'

'Tja, ik ben het nieuwe element.' Hij gaf een kus op haar voorhoofd. 'Of beter: wij zijn dat. Want ze zijn ook behoorlijk gefascineerd door mijn politieagente, hoor.' Hij trok haar naar zich toe, waarna ze elkaar omhelsden, midden in die fraaie boerenslaapkamer, terwijl een zachte avondbries door het raam naar binnen waaide en de geur van bloemen meebracht. 'Het is zo'n ander leven hier. Een heel andere wereld.'

'Ja. De laatste moord is ongeveer twaalf jaar geleden.'

Hij maakte zich van haar los, schudde zijn hoofd en lachte. 'Typisch iets voor jou.'

'Ik was niet degene die erover begon, hoor. Hé... hoorde je dat?'

'Wat?'

'Niets. Want zie je, het is hier heel erg stil. En heel erg donker,' voegde ze eraan toe, met een blik op het raam. 'Dodelijk stil, dodelijk donker. Je zou hier toch meer moorden verwachten.'

'Heb je soms last van ontwenningverschijnselen?'

'Welnee, ik mis mijn werk niet. Ik vind al deze rust juist prima. De meeste tijd dan.' Ze liet haar hand over zijn zij glijden en eindigde bij zijn wond. 'Hoe gaat het daarmee?'

'Redelijk. Of eigenlijk...' Hij boog zijn hoofd, drukte zijn mond op de hare en liet zijn handen over haar lichaam dwalen.

'Wacht even, hoor. Dit voelt raar aan.'

'O? Ik vind het anders heel natuurlijk aanvoelen.'

'Maar je tante ligt – wat zei ze ook alweer? – maar een eindje verderop. En je weet donders goed dat het hier echt niet geluidsdicht is.'

'Dan zul je dus stilletjes aan moeten doen.' Hij kietelde haar net onder haar ribben. Ze maakte een sprongetje en slaakte ongewild een kreetje. 'Of niet.'

'Heb ik vanochtend niet al met jou geneukt, tweemaal zelfs?'

'Mijn liefste Eve, wat ben je toch een hopeloze romanticus.' Hij dwong haar achteruit, naar het bed, waarvan haar al was opgevalen dat het minder dan half zo breed was als hun bed thuis.

‘Zet dan op zijn minst het scherm aan of zo. Om het geluid te overstemmen.’

Hij liet zijn lippen over haar wangen glijden, terwijl hij een hand op de gespannen spieren van haar billen legde. ‘Er is hier geen scherm.’

‘Geen scherm?’ Ze duwde hem van zich af en keek naar de muren. ‘Dat meen je niet! Wat is dit voor een huis?’

‘Een waarin de bewoners de slaapkamer gebruiken voor seks en slapen, wat exact is wat ik ook in mijn hoofd heb.’ Om te bewijzen dat hij het meende, duwde hij haar nu op het bed.

Het kraakte.

‘Wat is dat? Hoorde je dat ook? Is er soms een boerderijdier binnen?’

‘Ik weet zo goed als zeker dat ze die gewoon buiten houden. Dat deed het bed.’ Hij trok haar shirt over haar hoofd.

Ze testte het bed uit, door haar heupen hoog op te tillen en ze dan te laten vallen. ‘In hemelsnaam, Roarke, we kunnen het toch niet op zo’n kraakbed gaan doen? Dan weet iedereen in huis wat we aan het doen zijn.’

Hij gniffelde en drukte zijn neus tegen haar hals. ‘Ik geloof dat ze wel al vermoeden dat wij seks met elkaar hebben.’

‘Misschien wel... Maar da’s nog wat anders dan het bed “Joepie!” laten roepen.’

Was het gek dat hij dol op haar was? dacht hij.

Terwijl hij haar diep in de ogen keek, dwaalde zijn vinger over haar borst. ‘We zullen heel stil en beschaafd met elkaar vrijen.’

‘Als seks beschaafd is, doe je iets niet goed.’

‘Daar heb je ook wel weer een punt.’ Hij glimlachte naar haar, legde beide handen op haar borsten en drukte zijn lippen op de hare. ‘Kijk nou toch eens,’ mompelde hij, ‘en dat is nog eens twee heerlijke weken allemaal van mij.’

‘Nu ben je me gewoon aan het verleiden.’

En, verleid, stak ze haar hand uit en haalde haar vingers als een kam door zijn haar.

Helemaal van mij, dacht ze op haar beurt.

‘Ik vind het hier fijn.’ Ze pakte zijn shirt bij de zoom beet en trok het over zijn hoofd. Toen legde ze haar hand opnieuw op de

helende wond. ‘Hoe we hier zijn gekomen, zullen we maar gauw vergeten. Maar hier zijn is fijn.’

‘Het was sowieso een interessante reis.’

‘Ik had er geen kilometer van willen missen.’ Ze legde haar handen rond zijn gezicht en trok hem naar zich toe, zodat hun lippen elkaar ontmoetten. ‘Zelfs de hobbelige niet.’

Toen hij zich vervolgens op haar liet zakken, trok ze hem gretig naar zich toe en zuchtte. Met gesloten ogen liet ze haar handen over de stevige, sterke spieren van zijn rug glijden en liet zijn geur en gestalte toe op al die plekken binnen in haar die altijd weer op hem wachtten – zich voor hem openen, hem verwelkomen.

Ze draaide haar hoofd en zocht opnieuw zijn lippen. Langer en dieper nu, in een maalstroom die even zacht en zoet was als de avondlucht.

Het bed liet weer een roestig kraakje horen. Eve moest er nu om lachen. Het knarste opnieuw toen ze nog wat dichterbij hem toe schoof. ‘Misschien moeten we op de vloer gaan liggen.’

‘Volgende keer,’ zei hij.

Ze moest weer lachen. En zuchten. En al die wachtende, verwelkomende plekjes werden warm.

Toen ze, helemaal voldaan en slaperig tegen elkaar aan kropen, snuffelde ze even aan zijn lijf en zei zacht: ‘Joepie...’

Ze ontwaakte in het grijze ochtendlicht en vloog meteen recht overeind. ‘Wat was dat? Hoorde jij dat ook?’ Ze sprong naakt uit bed en greep het wapen dat ze op het nachtkastje had gelegd. ‘Daar! Daar is het weer. Welke taal is dat?’

Roarke draaide zich om in het bed. ‘Ik geloof dat dat bekendstaat als kraaien.’

Ze liet het wapen langs haar zij zakken en keek hem met open mond aan. ‘Hou je me nu verdomme voor de gek?’

‘Ik zou niet durven. Het is ochtend – nou ja, min of meer – en dat is een haan die vertelt dat de zon aan het opkomen is.’

‘Een háán?’

‘Lijkt me wel, ja. Ik denk trouwens niet dat Sinead en haar man het leuk zullen vinden als je hun haan neerschiet. Maar ik moet

ook zeggen, inspecteur, dat je er fascinerend uitziet zo.'

Ze zuchtte en legde het wapen weer neer. 'Jezus christus, het lijkt wel alsof we hier op een andere planeet zitten.' Ze liet zich weer onder de lakens glijden. 'En als jij erover denkt om bij het aanbreken van de dag ook het haantje te gaan uithangen, vergeet dan niet dat ik bewapend ben.'

'Hoe aantrekkelijk dat idee ook is, ik vrees dat dat ook mijn wekker was. En hoewel ik nu liever mijn vrouw zou berijden dan een tractor... Er wordt op me gewacht.'

'Veel plezier.' Eve rolde zich om en drukte het kussen op haar hoofd.

Een krijsende haan, dacht ze, en ze kneep haar ogen stijf dicht. En, goeie god, was dat een koe, een loeiende koe? Hoe dicht stonden die enge beesten eigenlijk bij het huis?

Ze tilde het kussen een eindje op en kneep haar ogen tot spleetjes om te checken of haar wapen nog in haar buurt lag. Hoe kon je hier in godsnaam nog een oog dichtdoen met al dat geloei en gekukeleku en god weet wat zich daarbuiten nog meer afspeelde? Het was gewoon doodeng, punt uit.

Wat zeiden ze eigenlijk tegen elkaar? En waarom? En stond het raam niet open? Misschien moest ze even opstaan en...

Het volgende dat ze wist, was dat ze werd gewekt door een gelige baan zonlicht die naar binnen scheen.

Ze was dus toch weer in slaap gevallen. Al had ze ook een verontrustende droom gehad, over allerlei boerderijdieren in militaire uniformen...

Haar eerste gedachte was: koffie. Maar toen herinnerde ze zich weer waar ze was en vloekte zacht. Ze dronken hier immers thee. Ze vroeg zich af hoe ze de dag die voor haar lag in godsnaam door moest komen zonder koffiekick.

Ze dwong zichzelf overeind en keek wazig om zich heen. Op het voeteneind van het bed lag een badjas, met een memokubus erbovenop. Ze stak haar hand ernaar uit en zette hem aan.

'Goedemorgen, inspecteur,' klonk Roarkes stem. 'Voor het geval je nog half slaapt: de douche is aan het eind van de gang aan je linkerhand. Sinead zei dat je maar naar beneden moet komen voor een ontbijtje zodra je daaraan toe bent. Ik zie jou kennelijk pas

rond het middaguur weer. Sinead zal je brengen naar waar wij dan zijn. Zorg intussen goed voor mijn smeris.'

'Komt goed, er zijn hier immers geen slechteriken,' reageerde Eve hardop.

Toen trok ze de badjas aan en stopte haar wapen, na even nadenken, in de zak. Ze kon het beter bij zich houden, besloot ze, dan het in de kamer achter te laten.

Toen liep ze, nog steeds balend over het missen van haar ochtendkoffie, naar de douche, in de hoop dat de waterstraal voldoende zou zijn om wakker te worden.

2

Het bed was opgemaakt en de kamer opgeruimd toen ze terugkwam uit de badkamer. Hadden ze hier dan ook droids? vroeg ze zich af, en bedacht dat het een verstandige beslissing was geweest om haar wapen mee te nemen.

Maar als ze droids hadden, waarom stond er dan geen AutoChef in de slaapkamer – met koffie in zijn menu? Of een scherm, zodat ze op het internationale misdaadnieuws kon bijhouden wat er ondertussen thuis allemaal gebeurde?

Aanpassen, droeg ze zichzelf op terwijl ze zich aankleedde. Buiten haar raam leek een vogel een spelletje koekoek met haar te willen spelen: hij bleef het maar herhalen. Nee, dit was New York niet. Het leek er zelfs niet op. Maar met iedere minuut die ze hier doorbracht, verzamelde ze sowieso een hele hoop ideale-echtge-notepunten.

Ze doorkamde haar nog vochtige haar met haar vingers – de badkamer hier had geen droogbuis – en besloot toen dat ze zo wel klaar genoeg was voor deze dag.

Halverwege de trap naar beneden hoorde ze opnieuw gezang. Ditmaal was het een fraaie, heldere mensenstem die kwinkeleerde over de liefde. En toen ze de hoek omsloeg naar de keuken, zou ze durven zweren dat ze tevens werd gelokt door de sirenenzang van een heus koffiearoma. Haar hoop vlamde meteen op, maar ze hield zichzelf voor dat het waarschijnlijk slechts ging om een geurherinnering. De geur haakte zich echter aan haar vast en trok haar de keuken in, als een vishaakje aan een dobber.

‘O, godzijdank.’ Ze realiseerde zich pas dat ze dat hardop had gezegd, toen Sinead zich glimlachend omdraaide van het fornuis.

‘Ook goedemorgen. Ik hoop dat je goed hebt geslapen?’

‘Geweldig, dank je. Is dat echt koffie?’

‘Jazeker. Roarke heeft hem speciaal laten overkomen. Het is de soort die jij het liefste drinkt. Ik had onthouden dat je daar een voorkeur voor had.’

‘Noem het maar een wanhopige behoefte.’

‘Ik heb ’s ochtends altijd een kop sterke thee nodig voordat ik me weer mens voel.’ Sinead overhandigde Eve een grote bruine mok. Ze droeg een soepele beige pantalon met een felblauwe blouse waarvan de mouwen tot aan de ellebogen waren opgerold. Een clip op haar achterhoofd hield haar haar uit haar gezicht. ‘Ga maar zitten en laat de tandraderen weer in beweging komen.’

‘Bedankt. En dat meen ik echt.’

‘De mannen zijn nog machines aan het kijken, dus je kunt rustig ontbijten. Volgens Roarke zou jij wel een volledig Iers ontbijt lusten.’

‘Eh...’

‘Een beschaafde portie, zullen we het noemen,’ zei Sinead met een snelle grijns. ‘Niet van die bergen die de mannen weten weg te werken.’

‘Ik heb eigenlijk al wel genoeg aan deze koffie. Je hoeft echt geen moeite voor me te doen.’

‘Ik doe graag moeite, daar geniet ik juist van. Het vlees is al gaar, dus dat hoeft ik alleen nog maar op te warmen. En het duurt maar een minuutje of twee om de rest te maken. Ik vind het fijn om gezelschap te hebben in de keuken,’ voegde ze eraan toe, terwijl ze zich weer naar het fornuis toe draaide.

Gek, dacht Eve, echt gek om te zitten kijken hoe iemand staat te koken. Ze nam aan dat Summerset, Roarkes butler, dat ook vaak deed als hij de AutoChefs bijvulde. Maar in de keuken rondhangen, zeker met Summerset, stond hoog in haar nachtmerrie-top tien.

‘Ik hoorde dat ons haantje je stijf had laten schrikken.’

Eve verslikte zich bijna in haar koffie. ‘Pardon?’

‘Nee, niet dát haantje...’ Sinead schonk haar een ondeugende blik over haar schouder. ‘Hoewel... als dat ook vaak gebeurt: fijn voor jullie. Maar ik bedoelde de haan uit ons kippenhok.’

‘O ja, klopt. Doet hij dat elke ochtend?’

‘Ja, in weer en wind. Hoewel ik er zelf zo aan gewend ben dat ik

hem vaak niet eens hoor.' Ze brak een paar eieren boven een koe-kenpan. 'Dat is bij jou hetzelfde met verkeersgeluiden, vermoed ik: het hoort gewoon bij de wereld waarin je leeft.'

Ze keek weer over haar schouder, terwijl het eten siste in de pan. 'Ik ben zo blij dat jullie nóg een nacht blijven. En we krijgen zo'n mooie, zonnige dag voor jouw cadeau voor Roarke. Ik had bedacht dat ik je er wat vroeger naartoe zal brengen, dan kun je even rustig kijken voordat Seamus met hem komt.'

'Door de foto's die je had gestuurd heb ik wel al een idee, maar het lijkt me heel fijn om het in het echt te zien. Ik waardeer heel erg wat je daar allemaal hebt gedaan, Sinead.'

'Het betekent ook gigantisch veel voor mij en mijn familie. Het is meer dan een fantastisch huwelijkscadeau, Eve. Veel, veel meer.'

Toen haalde ze een bord uit de oven en legde er de eieren, wat gebakken aardappelen en een kleine halve tomaat op. 'En hier is wat bruinbrood, vanochtend vers gebakken,' zei ze. Ze zette het bord en een botervloot voor Eve neer, waarna ze een theedoek van een halfrond brood trok.

'Het ruikt heerlijk.'

Met een glimlach schonk Sinead Eve nog wat koffie bij, en kwam toen met een mok thee naar de tafel. Ze bleef nog even staan terwijl Eve van haar ontbijt proefde.

'En het smáákt zelfs nog beter. En ik ben best verwend geraakt waar het op ontbijtjes aankomt.'

'Geweldig. Ik hou ervan om voor mensen te koken, voor ze te zorgen. Ik stel me graag voor dat ik daar talent voor heb.'

'Dat zou ik wel zeggen!'

'We zouden allemaal het geluk moeten hebben om te kunnen doen wat we het liefste doen en waar we het meeste talent voor hebben. Zoals jij met jouw werk.'

'Ja.'

'Ik kan me niet voorstellen dat ik zou moeten doen wat jij doet, net zomin als jij je iets kunt voorstellen bij mijn leven hier, denk ik. En toch zitten we hier nu samen aan de keukentafel onze ochtend te delen. Het lot is maar een raar iets, maar in dit geval ook gul. Ik wilde je nog bedanken dat jullie deze kant op zijn gekomen, om deze bijzondere dagen van jullie vakantie met ons door te brengen.'